

Masahide Kanayama

GUD VIRKER I EN KOMBINASJON AV MEDISIN OG BØNN

- EN SANN HISTORIE OM HELBERDELSE FRA KREFT.

AV JOHAN EDVARD GRIMSTAD - FESTIVALSJEF

Jeg sitter og snakker med en rolig traust indremisjonsmann fra Aurskog. Det virker ikke som det er mye som får vippet Ole Kristian Mangen av pinnen. Han er nå 52 år, gift og to barn og har bygget opp et elektrofirma på Aursmoen. Jeg fikk høre om han når hans venn, Gjermund Eikli på Oasestevnet 2010 med tårevåte øyne fortalte om ham, og at han lå for døden på AHUS (Akershus Universitetssykehus).

I det vi snakker med Ole Kristian blir det fristende å skrive om garantier for hurtig utredning når man mistenker at det kan være kreft, men her skal fokuset være på bønn og Guds inngripen. Ole Kristian oppdaget noen kuler på magen en tidlig juni-dag i 2010. Han gikk til legen samme dag, som henviste ham, men siden det var fredag så havnet han på sykehuset først på mandag. Men så ble han liggende i kø på sykehuset i 3 uker før det skjedde noe mer. Det handlet om å vente på utredninger. Så i slutten av juni ble det stor forverring i situasjonen og da forstod de at dette begynte å bli så kritisk at han kunne komme til å dø. Da begynte de å agere og fant at han hadde sterkt framskreden kreft i mageregionen. Det var imidlertid kommet så langt at nyrer og lever hadde sluttet

å fungere, han var gul og oppblåst. Han kunne ikke få cellegift før nyrene virket. Familien fikk beskjed om at han neppe kom til å overleve helgen. I dette er det en klar opplevelse av at hun som ledet intensivteamet var sent av Herren. Hun kansellerte en bursdagsfeiring, fikk tak i et enda ikke godkjent preparat fra Radiumhospitalet, fikk det tilkjørt med taxi og på den måten fikk satt i gang nyrene. Når nyrene kom i gang satte de i gang med cellegift, men i begrenset mengde fordi han ikke tålte mer.

Helt merkelig så var ikke Ole Kristian redd. Han trodde han skulle overleve, og freden var påtakelig, - som å leve på en bønnebølge. Det var SMS-aksjoner og folk som ba for ham både i innland og utland. Etter noen dager orket han å holde telefonen og kunne ta imot en samtale fra vennen Gjermund Eikli, som var dypt involvert i å arrangere SommerOase i Fredrikstad. Oase hadde i noen år fått besøk av den japanske legen Masahide Kanayama fra New York som både er en svært anerkjent kirurg og har en helbredelsesgave i bønn til Gud. Han skulle komme i år også og Gjermund forsøke å få han til å reise via AHUS på vei fra Gardermoen til Fredrikstad. Det gikk ikke, men når han kom til Fredrikstad ville han be, - over telefon!!!! Gjermund måtte forklare i detalj hva som

var galt fordi Masahide ber mest mulig konkret og ville få fra Herren hvordan han skulle be. Så, - over telefonen fikk han Ole Kristian legge sin egen hånda på magen (kreft i lever, buk og mage) og så begynte han å be: - virkningen uteble ikke: - hånda ble varm. Varmen spredde seg ned i magen og så oppover og nedover i kroppen til det virket som hver celle var berørt. Han ba konkret om at alt som var infisert skulle forlate kroppen. For Ole Kristian var dette i seg selv en bekreftelse på at Gud var med ham der han lå. Det skjedde ingen mirakelhelbredelse der og da, men så: - En halvtime etter Masahide hadde bedt merket han at han var bløt på siden, - så viste det seg at det rant ut masse veske (blod, asystisveske o.a.) av et gammelt dreneringssår. Ole Kristian tok det som et konkret og synlig svar på bønnen. Fra da av så begynte levra å fungere igjen. Etter et par måneder på sykehuset kunne han reise hjem igjen.

Men så når han trodde han var frisk, - i slutten av jan. 2011 mens han og sønnen var på Bjørkelangen, - så klarte han plutselig ikke å snakke. De kom seg inn på Legevakten som lå like ved. Akkurat når han fikk lagt seg ned så forsvant synet, og så ble han helt borte og fikk noe som lignet et epileptisk anfall. Det var helt utrolig hvordan Gud hadde ledet

det hele slik at når han først ble slått ut så var han med sønnen sin, i nærheten av legevakta hos helsepersonell han kjente (Ole Kr. hadde jobbet sammen med lederen for ambulansetjenesten litt tidligere). De bestilte legehelikopter

”*Helt merkelig så var ikke Ole Kristian redd. Han trodde han skulle overleve, og freden var påtakelig.*

fordi anfaller var så alvorlig. Det var ikke landingsplass i nærheten, men ”tilfeldigvis” hadde Brannvesenet akkurat da øvelse i Bjørkelangen og de ryddet og sperret gatene slik at helikopteret kunne lande. Han våknet først når han var på AHUS. Etter en stund ble det klart at han hadde svulst på hjernen. Det var ikke hyggelig å høre fordi Ole Kr. har tidligere mistet en søster i hjernekreft når hun var 48 år. Svulsten lå slik til at den ikke kunne opereres men de trodde at det var rester av den samme typen

han hadde fått før. Cellegift virker ikke så godt innenfor hjernebarken. De sprøytet cellegift inn i ryggmargen (i spinalvæsken) slik at den kom til, - og det fungerte. Etter høydosebehandling med innsetting av nye stamceller og stråling mot hjernen ble han såkalt fri for kreft. Han lå på isolat gjennom hele påsken fordi han var så svak for evt. andre sykdommer. I denne perioden ble det mange gode prater med sykehuspresten, - med nattverd og bønn selv med masse helsepersonell rundt dem. Nå må han gå i fem år før han kan regnes som frisk.

Hva sier man så til de som ikke blir helbredet? – Ole Kristian vet ikke helt hvilke ord han skal bruke på dette, - men i sitt tilfelle følte han at Gud hadde en annen plan. Bønnen fra både Masahide og alle de andre som ba gjorde at Ole Kristian kjente at han reelt kunne hvile i det han erfarte med Gud midt i sykdommen. En konsekvens er at etter dette har det blitt mye lettere å prate med familie og venner om Gud og Hans guddommelighet midt i vår hverdagsvirkelighet. Det er som om mange har fått øket sin tro og overgivelse til Herren mange hakk. Ole Kristian går ofte på

bedehuset Ekeberg i Aurskog et sted hvor det kommer stadig flere mennesker, - som får ord fra Herren som gjør en forandring i livene deres. Jeg er onkel til to flotte gutter på 6 og 8 år. De har bedt for meg hver kveld siden jeg ble syk om at Jesus må gjøre meg frisk. Guttene og ønske om å være sammen med mine egne barn, har gitt meg en stor vilje til ikke å gi opp.

I begynnelsen av februar i år hadde Ole Kristian som også er leder av Fellesrådet i Aurskog Høland, et møte med den nye biskopen i Borg. Da fikk han en kort prat med ham der han fortalte om all forbønn og sykdomsforløpet. Ordene virket å falle i jord. Samme kveld i Sørumsand hadde biskop Atle Sommerfeldt en tale om at vi ikke må sitte å vente på tegn, - men se etter hva Han gjør.

Ole Kristian uttrykker at det viktigste i livet nå er å leve med de nærmeste og ha et nært forhold til Gud. Troen på bønn til Gud er ikke blitt mindre. Dette er en historie om god kombinasjon av fantastisk medisinsk kompetanse, gudgitte leger og overgivelse i bønn.

